

Nr 292

Av herrar **Nilsson** i Östersund och **Lindström**, om utredning rörande fiskerätten i kronans vatten.

För många människor — och särskilt då de som är bofasta i skogs- och fjällbygderna — utgör fisket en alltmera uppskattad sysselsättning. Den utökade fritiden har möjliggjort för allt fler att på detta sätt finna avkoppling och förströelse. På samma gång som fisket alltså blivit en uppskattad fritidssysselsättning för många, har det alltjämt en viss betydelse ur försörjningssynpunkt för skogs- och fjällbefolkningen. Det torde därför vara av väsentlig betydelse, både för samhället och för flertalet medborgare, att fisket i våra sjöar och vattendrag i största möjliga utsträckning — mot erläggande av en skäligen avgift till fiskevården — upplåtes till allmänheten.

De nu gällande bestämmelserna på detta område kan knappast ur demokratisk synpunkt anses vara tillfredsställande. Alltför många fiskevatten, som ägs av bolag och enskilda, är avstängda för allmänheten. På kronans marker är många av de bättre fiskevattnen upplåtna till s. k. sportfiskeklubbar, som genom arrendeavtal tillförsäkrat sig fiskerätten för längre eller kortare tid. Att detta väcker irritation och missnöje hos den bofasta befolkningen är lätt att förstå. Andra av kronans vatten är förbehållna samerna, vilket kanske i och för sig kan vara riktigt. Möjligen kan man här ifrågasätta huruvida avvägningen mellan lappfisket och de fiskevatten som är upplåtna för allmänt fiske är tillfredsställande bland annat ur fiskevårdande synpunkter. Andra begränsningar i fiskerätten på kronans vatten finnes också, och allt detta gör att myndigheterna måste upprätthålla en minutös kontroll för att tillse att gällande förordningar efterlevs, vilket bidrar till en ökad irritation hos ortsbefolkningen.

Liknande synpunkter som de ovan anförda har vid olika tillfällen framförts i riksdagen och även blivit föremål för överväganden inom statliga utredningskommittéer. 1939 års utredning angående ett ändamålsenligt utnyttjande av kronans fiskevatten ägnade en del av sitt betänkande åt berörda fiskerättsfrågor. Vi anser dock, trots detta, att frågan ännu icke fått en ur demokratiska rättvisesynpunkter tillfredsställande lösning. I samma mån som medborgarnas fritid utökas, bör människornas strävanden att ägna sig åt lämpliga fritidssysselsättningar uppmuntras på alla sätt. För dem som har fisket till sin hobby framstår det som ett rättvisekrav att i första hand kronans vatten upplåtes för allmänheten under förutsättning

att fiskekort löses. Det torde därför finnas starka skäl för att göra en översyn av gällande bestämmelser på detta område och samtidigt undersöka möjligheterna att avveckla nu rådande begränsningar för allmänheten att bedriva fiske i kronans vatten.

Med hänvisning till vad som ovan anförts hemställer vi,
att riksdagen måtte besluta, att i skrivelse till Kungl.
Maj:t hemställa om en utredning rörande fiskerätten i kronans vatten.

Stockholm den 26 januari 1956

Birger Nilsson

Helge Lindström
